

3. OD KRAVÍNA K POČÍTAČŮM

Pomalu se blížila maturita. O škole vám musím napsat víc. Nepřijali mě na průmyslovku, kde jsem chtěl studovat počítače, takže jsem skončil na Střední škole obchodu a služeb v Jihlavě. Ale zasvěcení jí neřekli jinak než „zeměděлка“. Já se za to tehdy styděl. A měl z toho velké obavy. Viděl jsem se v počítačích, a najednou mě čekala škola, kterou mě kamarádi strašili slovy o „utírání zadku kravám“.

Ve třídě jsem měl naštěstí ještě dva kamarády z Polné. Jeden z nich byl odpadlík jako já. Takových nás ve třídě bylo devadesát procent. Naše trojice z Polné seděla v první řadě a měli jsme jedny z nejlepších známek. Ředitel školy byl taky z Polné, takže si dokážete představit, co jsme si vyslechli od „velkých“ Jihlaváků – a jak si z nás dělali srandu. Ale jenom nás škádli.

Třeba když se postupně losovalo, kteří čtyři žáci pojedou na chmelovou brigádu na Slovensko, jeden z nás prohodil:

„Mohla by jet Polná.“

A hádejte co, opravdu jsme byli vylosováni všichni tři. Jedno jméno po druhém... Čtvrtého nás už nechali vybrat přímo. Ostatní měli „ohromnou“ radost.

Dvakrát do roka jsme museli na praxi do kravína. V takové chvíli jsem buď jezdil autobusem (horší varianta), nebo do něj chodil v rodném městě. Cestou domů jsem třeba potkal souseda a na jeho zvědavé dotazy jsem stále dokola opakoval, že jsem byl „na firmě“.

Nebo jindy, už mimo praxi se mě jiný sused ptal, kam chodím do školy.

„Na střední školu obchodu a služeb v Jihlavě.“

„A kde to je?“ – naléhal.

„Telečská ulice.“

„Tam je přece zeměděлка, ne?“ Nenechal se odbýt.

Já už jen dodal: „Ano, ale já chodím na střední školu obchodu a služeb.“

A když se neodbytně ptal i na obor, z názvu agropodnikání jsem nenápadně vynechal „agro“ a řekl jen podnikání.

Ted' už se tomu jenom směju, ale tehdy jsem to tak opravdu cítil. A když píšu o cítění – po příchodu z kravína jsem vždycy všechno oblečení shodil na balkóně a šel se na hodinu naložit do vany. To abych ze sebe smyl „vůni firmy“. Ale příliš to nepomáhalo – držela se ve vlasech ještě druhý den. Jenže to už jsem šel zase do kravína...

Po střední tedy nevyšla práce pro Kabáty a jít na vysokou jsem měl obavy. Nevěděl jsem, na jakou bych šel, a vzhledem ke slabé matematice „zeměděлка“ bych se na počítačovou asi ani nedostal. Tak jsem alespoň zkusil nastoupit do počítačové firmy.

Hlásil jsem se na technika, ale když mi potenciální šéf líčil, jak bych jezdil k nejrůznějším lidem do nejrůznějších bytů, zájem o práci mě rychle přešel. A ani technicky bych asi nedostačoval.